

Мария Илиева

Повикай ме тихо...

Как да те погаля
със морския залез,
да прошепна името,
с летния бриз?
Да те намеря
сред пъстрия пясък
и залюлям
сред кротки вълни?
С тих плясък нашепва прибоя
как да премина хоризонта до теб?
В пясъчни стъпки
след тебе да бродя...
Днес си далеч...!
В хоризонта –
бялата чайка,
малката лодка
с червени платна.
Като русалка,
на топлия пясък
разцъфнало-женствена,
нежна и гола,
с длан
те зова...
Повикай ме тихо...
там сред вълните.
Тази нощ пожелай ме,
и аз ще съм твоя!

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10097>]